

Forslaget, som det den Gang forelaa. Jeg havde nogle Betæneligheder ved det, og de vare i hvert Fald saa store, at jeg den Gang ikke havde nogen synderlig Lyst til at være med til at fremme det. Det vandt jo imidlertid Tilslutning fra alle Sider her i Tinget og kom i Udvalg. Men jeg er meget glad ved, at Udvalgets Arbejde resulterede i, at vi nu have faaet et Forslag som det foreliggende. Hovedbetæneligheden, som jeg i Fjor havde, var jo i Virkeligheden den, at man efter det da foreliggende Forslag vilde gøre det til en Pligt for Kommunerne lige straks at oprette disse Rottedræbningsanstalter, udbetale Præmier osv., sætte hele dette Arbejde i System, uden at Kommunerne egentlig kunde siges at ønske det. Og man gik ret radikalt til Værks, thi Kommunerne kunde efter Lovforslaget kun fritages derfor, naar det kunde bevises, enten at der ingen Rotter var, eller at deres Antal var meget ringe. Jeg ved nu ikke, om man, den Gang man skrev dette Lovforslag, har tænkt paa, hvordan man skulde konstatere, at der ingen Rotter var, eller at der kun var et meget ringe Antal af dem, thi man har dog endnu ikke foretaget nogen almindelig Optælling af Rotterne her i Landet. Dette har man fra veget i det Lovforslag, som foreligger her. Princippet i dette Forslag er jo, at det private Initiativ gennem en Sammenslutning, gennem Dannelsen af en Forening skal tage Sagen op, og naar dette er sket paa betryggende Maade — som jeg i hvert Fald finder betryggende efter Forslaget —, kan man forlange Statens og Kommunens Støtte. Jeg skal villig indrømme, at Staten bør støtte os paa dette Omraade; men jeg kan dog ganske vist tænke mig, at man kan komme for vidt med Hensyn til at kræve Statens Støtte. Det er sikkert nok, at Rotter ere en Landeplage eller dog en Plage for Befolkningen, selv om de ikke kunne kaldes en Landeplage. Forleden Dag, da vi talte om Børns Tobaksrygning, var der ogsaa Tale om en Landeplage. Man kalder paa Staten alle Vegne. Vi have jo andre skadelige Husdyr, havde jeg nær sagt, eller skadelige Skabninger, som optræde i Husene, men man skal dog vist ikke kræve Statens Støtte til at udrydde alt muligt ved alle Lejligheder.

Jeg kan kun glæde mig over, at Forslaget har faaet den Form, det nu har, saaledes at det er skikket til at fremmes. Jeg havde en anden Anke i Fjor, som der ogsaa er taget noget Hensyn til, og jeg kan kun glæde mig over dette Hensyn. Det var den, at jeg mente, at Forslaget, som det i Fjor forelaa, vilde hindre, at man anvendte det Middel, som efter min Mening er det bedste at søge at udrydde dem ved, nemlig Gift, idet man jo ved Præmieringen vilde begunstige dem, der lagde en paa at fange Rotterne i Fælder osv., enkeltvis eller mange ad Gangen, ligesom man kunde, paa mere eller mindre snedige Maader. Jeg tror, at Gift er virksom, og skulle vi Ondet til Livs, skulle vi vistnok helst anvende Gift i saa stor Maalestok som muligt. Men netop dette hjemler Lovforslaget jo ogsaa Ret til og vil gøre sit til at fremme. Jeg kan altsaa anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Der er et Par Bemærkninger af ærede Talere, der havde Ordet forud for mig, som jeg ikke kan undlade at sige et Par Ord til. Det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) ankede under Forhandlingen i Dag over, at Statstilskuddet kun var sat til 25,000 Kr. aarlig i 3 Aar, medens der i Fjor var foreslaaet 200,000 Kr. i det samme Tidsrum. Jeg deler ikke det ærede Medlems Ønske om at faa det foreslaaede Beløb forhøjet. Jeg mener fremdeles, at det maa være de privates Sag at udrydde Rotterne. Jeg kan godt gaa med til, at man støtter dem i dette Arbejde, navnlig for at faa Sagen i Gang. Men det forekommer rigtignok mig, at 25,000 Kr. aarlig i 3 Aar er alt, hvad man med Rimelighed kan forlange til Fremme af dette Formaal fra Statens Side. Ligeledes ønskede det ærede Medlem, at Kommunerne skulde kunne tvinges til at gaa fra 2 Kr. til 3 Kr. pr. 100 Indbyggere. Ogsaa der er jeg fuldstændig uenig med det ærede Medlem, ja, jeg kunde saamænd endda ønske, at man helt strøg de 2 Kr. og gjorde det udelukkende afhængigt af Kommunerne, hvor meget de vilde yde. Det skal jeg dog ikke forlange, men at man bliver staaende ved de 2 Kr., tror jeg, er heldigt. Have Kommunerne saa stor Interesse for Sagen, som det ærede Medlem for Ærø vilde forudsætte, kunne de jo al-